

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Januarium, Februarium, Martium

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 28. De misericordia Dei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60495](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60495)

Precare DEUM assidue; ut ejus voluntas impleatur; neque aliud præter hoc pete. Februarius.

Quis est iste, qui dixit, ut fieret, Domino non jubente, ex ore altissimi non egredientur nec bona, nec mala. *Thren. 3. v. 37. & 38.*

Passus es aliquid mali; si velis, non est malum. Age gratias Deo, & mutatur malum in bonum. *Chrysoft.*

DIES XXVIII.

De Misericordia Dei.

I.

NUllum in Deo est attributum, quod magis amare debeamus, quam ejus Misericordiam: quia miseris, quales nos sumus, nullum adeò convenit. Sed ex omnibus Misericordiæ ipsius effectibus præcipuè cordi nobis esse debet ejus patientia, qua peccatum tolerat, & peccatoris pœnitentiam expectat; cùm hæc sit unicum vitæ in sceleribus traductæ asylum. Ut hanc patientiam magis adhuc admirère, omnes ejus gradus considera. Primò nobis connivet: *Misereris omnium, quia omnia potes, & dissimulas peccata hominum propter pœnitentiam.* *sap. II. v. 24.* Mirandum est, quòd,

M 4

cùm

Februarius. cùm Deus omnia sciat, & possit, dissimulet tamen. Homines dissimulant, vel ob ignorantiam, quia mali gravitatem vel non agnoscunt; vel ob debilitatem, quia id nec punire, nec impedire possunt. Ipsi utrumque facile est. & nihilominus dissimulat. Secundo. Deus peccatum non modo dissimulat; sed aliquoties excusat; qualis indulgentia in Deo, qui hoc infinite odit; Nequaquam, inquit, ultra maledicam terræ propter hominem: sensus enim, & cogitatio humani cordis in malum prona sunt ab adolescentia sua. Fuitne unquam scelus minus excusabile, illo, quo Judæi morti addixere Dei filium? servator tamen id excusandi rationem invenit: Pater ignosce illis; non enim sciunt, quid faciunt.

Gen. 8. v. 21.

Isa. 29.

v. 34.

II. Tertiò. Si Deus nec dissimulare, nec excusare peccatum possit, ostendit patientiam suam in eo tolerando, & peccatoris poenitentiam expectando; in cohibendis, ut ita dicam, omnibus conatibus sanctitatis suæ peccato infinite oppositæ; justitiæ suæ, quæ indefinenter eum ad vindictam impellit, & infiniti zeli gloriam suam tuendi; qui eum ad illos, qui eam adeò indigne violant, perdendos instigat. Patientia sola omnibus ejus attributis obsistit, ad peccatorem à pænis, quæ tantopere promeritus

tus

tusest, subducat. *Quartò.* Si Deus, *Februarius,*
postquam longo tempore, at incassum,
expectavit, se coactum videt de vindicta
cogitare, tum sua patientia eum minitari
jubet, & seriò malum peccatori intentare,
ut eum terreat; atque ita ad prævertendos
iræ divinæ effectus, & molestam illum pu-
niendi necessitatem adigat. Sic Deus Ni-
nivitibus imminentem interitum ipsis qua-
draginta diebus antè per Jonam Prophetam
minuitur, ut illum vitæ suæ emenda-
tione à se avertere cogat. *Quadragesima*
Dies minarum Ninivitas ad meliorem fru-
gem adduxere. Deus forsitan plures jam
annos tibi minuitur, & ad bonam frugem
non redis?

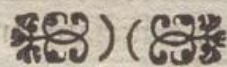
II. Quintò. Si peccator adeò stupidus
est, ut minis hisce non moveatur, neque
curæ ei sit, illarum effectus inhibere, Deus
ipse homines inquit, à quibus mitigetur,
similis cujdam patri, qui tenerè amat fi-
lium, ad quem castigandum, ubi se obli-
gatum videt, magnis domum implet cla-
moribus, ut quis ijs excitus Virgas sibi ere-
pturus advolet. Deus Abrahamo aperit
Consilium suum, quod concepit, infames
civitates Sodomã & Gomorrhã perdendi,
non tam ut ejus fiduciam animet quàm, ut
eum ad gratiam pro miseris illis imploran-
dam

Februarius. dam iramque suam coërcendam impellat. Abrahamus, qui Dei Consilium penetrabat, consentit, eoque Deum adigit, ut sibi polliceatur, se, ubi decem justos in illis civitatibus inveniret, eorum gratiâ reliquos parsurum. Sextò. cùm se coactum videret ad eos puniendos etiam contra suam voluntatem, diceret, ipsummet subire malum, quod inferre cupit: tanto ei do-
Gen. 6. v. 7. lori hæc res est. *Tactus dolore cordis intrinsecus, delebo, inquit hominem, quem feci.* Denique reos semper mitiùs punit, quam mereantur. Si misericordia tam stupenda nos non moveret, omni humanitatis sensu caremus. Patientia Dei fatigata magis nobis erit formidanda, quàm ejusdem justitia.

Statuamus, non diutiùs Dei abuti patientiâ, qua peccata nostra tolerat, ne ea tandem sessam furorem transeat.

Cùm iratus fueris, Misericordiæ recordaberis. *Habac. 3. v. 2.*

Maluit de sua Divinitate, quàm de sua patientia dubitari. *Tertull.*

CON-